

On käynnissä Euroopan parlamentin jäsenten vaali.

Olin meppi lähes 13 vuotta. Siihen liittyen kävin Brysselissä kokoustelemassa 500 kertaa ja Strasbourgissa 150 kertaa. Eräänlainen helpotus elämässäni on se, että matkustaminen on nyt ohi ja voin keskittyä olemaan jossakin yhdessä paikassa, minun tapauksessani eläkeukkona kotona. Toisaalta työ oli mielenkiintoinen ja koin itseni etuoikeutetuksi saatuaani suomalaisilta kolme kertaa valtakirjan edustaa synnyinmaani kansaa Bryssälän Baabelin tornissa.

Mikä se Euroopan Parlamentti oikein on?

Sen nimi "Euroopan" "Parlamentti" on harhaanjohtava. Tämä europarlamentti, jonka jäseniä kutsutaan mepeiksi - mutta toki ei mopeiksi - ei nimittäin ole oikea parlamentti. Sillä on vain rajoitettu toimivalta tehdä lakeja, ja se ei voi päättää muista asioista kuin niistä, joissa jäsenmaat ovat yksimielisesti antaneet sille toimivallan eli päätöksenteko-oikeuden.

Kun europarlamentilla ei ole päätösvaltaa asioissa, joita jäsenmaat eivät ole antaneet EU:n toimivaltaan, on yhdentekevää, mitä mieltä europarlamentti on EU:n perustuslaista, yleisestä ulkopoliitikasta, sotilasasioista, talouspolitiikasta, veroista, sosiaaliturvasta, työlainsäädännöstä, kansanterveydestä, työllisyydestä, koulutuksesta tai rikoslaeista. Niissä asioissa europarlamentin mielipiteistä ei kenenkään tarvitse välittää. Siitä huolimatta mepit puuhastelevat myös näiden asioiden parissa ja tyrkyttävät mielipidettään muiden kuultavaksi koko 1 600 miljoonan budjettinsa suostutteluvoimalla. Niillä rahoilla parlamentti työllistää suoranaisesti 5000 virkamiestä ja epäsuorasti paljon enemmän. Jokaisella mepillä, joita nyt valitaan 736, on joka kuukausi käytössään 17 000 euroa omien henkilökohtaisten avustajien palkkaukseen. Parlamentilla on toimitilaa lähes miljoona neliometriä näiden tuhansien ihmisten työ- ja sisäruokintatiloja varten.

Europarlamentissa on federalistinen hegemonia: europuolueet eli kansallisten puolueiden puolueet haluavat EU:sta (josta ne käyttävät väärin perustein nimeä "Eurooppa") liittovaltion. Europarlamentti on sellaisen "Eurooppa-aatteen" kumileimasin. Muita "yhteisömetodin" käytön eli EU:n liittovaltioimisen tukipilareita - kansallisen täysivaltaisuuden murentamisessa - ovat EU:n komissio ja EY-tuomioistuin. Kansallista etua EU:ssa voi parhaiten puolustaa jäsenmaiden ministereiden kokouksissa eli neuvostoissa, mutta Vanhasen hallitus ei ole sitä huomannut eikä osaa tehdä. Se on komission myötäjuoksija, federalistien sähköjänis, joka on valmis kaventamaan suomalaista kansanvaltaa EU:n liittovaltioimisella ja militarisoimisella.

Parlamentin vaikuttavat suuresti ns. europuolueet, jotka ovat kansallisten puolueiden muodostamia "Euroopan laajuisia" ylikansallisia puolueita. Niiden vaikutusvallan lisäämistä rahoitetaan europarlamentin budjetista vuosittain kasvavalla europuoluetuella, vuonna 2009 17,6 miljoonalla eurolla. Niiden agentteina toimivat monet europarlamentin poliittisten ryhmien toimitsijat, joita on noin 800.

Suomen hallitus on ollut valmis hyväksymään lisää liittovaltiota Lissabonin sopimuksen eli -

valepuvussa - EU:n uuden perustuslain muodossa. Se merkitsee vallansiirtoa Suomen eduskunnalta EU:lle ja siellä europarlamentille, jossa on isojen maiden iso puolueiden iso edustus. Jos sopimuksen hylännyt Irlanti pakotetaan äänestämään siitä uudelleen ja jos muka "väärin" äänestäneet irlantilaiset pelotellaan se hyväksymään, se merkitsisi lakien säätämistä ylikansallisesti ohi Suomen eduskunnan. Se merkitsisi EU:n militarisoimista ja natottamista.

Erityisen vähäiselle huomiolle on Suomessa jäänyt Lissabonin sopimukseen sisältyvä oikeusasioiden ylikansallistaminen. Sitä kautta menetetään yksi kansallisen itsenäisyyden ja täysivaltaisuuden merkkipaaluista: kansalliseen muistiin ja yhteiseen kokemuserustaan liittyvä käsitys siitä, mikä on oikein ja mikä on väärin ja miten väärintekoon pitää suhtautua. EU on kuohunut Suomen lakimiehet ja oikeusoppineet oman kansallisen lainsäädännön puolustamisen mielipiteistä.

Europarlamentissa voi kaikkea tätä myös vastustaa. Silloin mikään pätkätyöskentely ei ole tapa, jolla ajetaan Suomen asiaa. Tärkeitä siellä ovat sosiaaliset verkostot, ja niiden rakentaminen vie aikaa. Mikään entinen kokemus ei siellä toimi, vaan uusien meppien on aloitettava verkostoitumisensa nollatilanteesta. Mepiksi ei synnytä valmiina.

Kun puhutaan EU:n yhteisestä puolustuksesta, puhutaanko silloin vaihtoehdosta toisaalta Natolle, toisaalta kansalliselle maanpuolustukselle?

Sana "puolustus" on EU:n yhteydessä harhaanjohtava sana, jonka pohjana on eräillä muilla kielillä sana "defence". Se on eri asia kuin pelkkä puolustus, pikemminkin se merkitsee "varustelua". EU-maillahan on pääsääntöisesti Nato-puolustus, ja EU:n oma "puolustuspolitiikka" on enemmänkin sotilaallista toimintaa EU:n rajojen ulkopuolella eikä se niin ollen ole mitään kansallista maanpuolustusta. Itse asiassa se voi olla myös hyökkäystä eli rauhaan pakottamista ("peace making"). Yhteinen "defence" ei ole puolustuksellinen vaihtoehto vaan savuverhoa EU:n toimivallan laajentamiselle kaikkien jäsenmaiden vetämiseksi mukaan sotilaallisiin operaatioihin kolmansissa maissa. Se on vanhojen siirtomaavaltojen reviirien puolustamista EU:n rahoin ja pienten maiden sotilaiden mukaanvetämisellä niihin seikkailutoimiin, jotka murentavat osallistuvien maiden sotilaallisen liittoutumattomuuden.

Maat ajavat EU:ssa pääsääntöisesti omaa etuaan, niin myös isojen maiden edustajat väkilukuun perustuvalla enemmistövoimalla europarlamentissa. Suomi ja muut pienet valtiot jäävät väkilukupelisääntöjen mukaan aina isojen jalkoihin (kolmella isolla maallahan on yhdessä EU:ssa veto-oikeus kaikkeen lainsäädäntöön vastoin 23 pienemmän maan tahtoa).

"Suomen etu" on eri edustajilla erilainen, eikä se ole asia, joka yhdistäisi suomalaismepit. Minusta ei esimerkiksi Vanhasen hallituksen liittovaltiomyönteisyys ole Suomen etu ja olen toiminut usein vastoin hallituksen politiikkaa mutta Suomen edun nimissä.

Minkälaista ehdokasta äänestän vaaleissa? Sellaista, joka puolustaa valtioiden täysivaltaisuutta ja kansallista demokratiaa EU:n liittovaltioimista ja natottamista vastaan. Minun tapauksessani se on helppo tapaus, kun nykyinen avustajani ja puheitteni luonnostelija Anna Mikkola on ehdokkaana.

